

Zaváté doby se probouzejí

ATLANTIDA

*Ti, kteří byli Světlem omilostněni, přinášejí výhledy do dráhy osudů světového dění.
Věštcův duch se probouzí k naslouchání. Cizí zvuky a šum doléhají k jeho uchu a
zesíleně nutí probuzeného, aby ponořil svůj zrak do mlhy minulosti...*

*Proud času se vlní a valí a z dávno doznělých tisíciletí se
vynořuje jako první
O R O R U N,
poslední král Atlantidy – aby v hodině obratu světů rozuzlil
všechny omyly, které panují o osudu tehdejší Země. Daleko zpět
zalétá jeho zrak a bolest se zračí v jeho vážné tváři, zatím co
před ním vystupují obrazy.*

Atlantis! Země bájeми obetkaná, která před tisíciletími zmizela v hlubinách vod, téměř zapomenutá a přece ještě žijící v paměti lidstva jako tichý, vzdálený šepot.

Atlantis se opět v y n o ř u j e z moře! Horečně pracují bytostní, aby ji pozvedli z vod, a všude jsou při svém díle. Snášejí hory, aby je na jiném místě opět postavili, prorážejí cesty a jeskyně v skalnatých masivech. Na dalekém severu se tyčí ledovce jako obrovské hory podivných tvarů. Všechno jde cílevědomě podle určitého plánu.

Náhle se objevily ledové hory jako silné, vysoké sloupy, postavené podle určitého řádu, zanechávající volné místo uprostřed. Na této rovině pracují obři, neviditelní zrakům dnešního lidstva, aby vztyčili svalenou sochu. Je vytesaná z kamene, který tu i tam projevuje známky zvětrání. Znázorňuje obrovitého člověka. Hlava i horní část těla jsou hranaté a nos vystupuje ostře a dlouze dopředu. Postava sedí a způsob, jakým je znázorněno toto sezení na kamenném sedadle s nízkým opěradlem, svědčí o velikém umění. Když byla socha postavena, rozradovali se obři a hladili ji téměř láskyplně.

Na mnoha místech se třpytí moře hlubokou zelení pod bělavým nebem. Lední medvědi, tuleni, mroži a alky oživují tuto krajinu. Také zde jsou obři při práci. Uvolňují a odstraňují ledové kry, aby uvolnili cestu moři. Toto jsou části Atlantidy, které kdysi unikly velké potopě. Dnes se jim říká Grónsko, Špicberky a Nová Země. Co je vidět v jižnějších, teplejších pásmech ještě dnes z Atlantidy, vynořilo se během tisíciletí opět z moře. Ostrovy jsou plny připomínek z Atlantidy. Mnohé bylo již nalezeno, nad čím současně lidstvo stojí jako nad záhadou.

Pravzory zvířat, které nyní obývají severní kraje, se objevují před zrakem ducha: obrovští mroži a mořští lvouni s ohromnými tlamami, liškám podobná zvířata s bělavou, modravou nebo nazelenalou hustou kožešinou, obrovští rackové, mezi nimiž se šplouchají nepatrné, bezradné alky dnešní doby.

Nyní se blíží ohromný lední medvěd v hustém huňatém kožichu. Nohy jako sloupy nesou mohutné tělo. Jeho hlava se podobá více hlavě mrože, neboť z tlamy vyčnívají dlouhé tesáky z chundelatých vousů. Druhý o něco menší medvěd se k němu přidružil. Oba se rozhlížejí, jako by na něco čekali. Však také již cosi letí vzduchem: obrovské zvíře jako veliká ještěrka s dlouhými úzkými křídly z kostí a kůže. Na hlavě sedí podivný špičatý hřebínek. Vypadá to, jakoby toto létající zvíře mělo na hlavě čepici. Ocas je velmi dlouhý a tenký. Tohoto ocasu používá zvíře jako kormidla a právě nyní již přistálo na zemi.

Zvíře spustilo ocas a postavilo jej ohnutou špicí na led, takže na něm spočívá celá váha těla, zatímco křídla zůstávají pootevřena. Medvědi se rychle blížili. V dlouhých pařátech nesl ještě nějaké rostliny, které shodil medvědům jako potravu. Zdálo se, jako by se tato tři zvířata při tom bavila.

Po krátkém odpočinku se vznesl okřídlenec opět vzhůru. Mohutným úderem ocasu o led byl jako pružinou vymrštěn do vzduchu. V téže chvíli zamávalo zvíře křídly a odlétlo. Jeho let byl klidný, jako by klouzalo po proudech větru. Sotva pohnulo křídly, medvědi odběhli.

Pak se ukazoval obraz za obrazem. V popředí se objevila náhle rovina a v pozadí osada. A opět letí něco vzduchem, opět je to takový drak, jakého jsme právě viděli. Přistává s roztaženými křídly a s jeho hřbetu sklouzla lidská postava. Když člověk došlápl na pevnou půdu, spustilo se zvíře úplně na nohy. Mělo dvě přední nohy, k nimž byla přirostlá křídla. Začalo ihned požírat trávu a byliny. Lidská postava se po chvíli opět vrátila, objala skloněnou hlavu zvířete a hladila ji. Muž přehodil náhle nohu přes hluboko skloněný krk, drak zvedl hlavu a člověk sklouzl na místo, jaké si přál zaujmout. Při odletu se opět zvíře postavilo na zahnutý ocas, tělem proběhlo trhnutí a drak stoupal do výše.

Kolem letěly sáně, dlouhé a úzké, vpředu špičatější než na zádi. Muži seděli na saních jako veslaři na lodích. Mezi nimi napříč směru jízdy byly napnuty plachty, jimiž obratně otáčeli, aby zachytili vítr současně na celou plochu. Tímto způsobem letěly saně kupředu jako blesk. Mužové ovládali plachty tak mistrně, že i při změně směru jízdy využili každého větříku.

Náhle zalila krajinu mlha. Bílá, valící se mlha, která byla tak hustá, že nebylo možno rozeznat, co se za ní skrývá. Vtom se mlha zvedla vzhůru a z mlžného závoje vystupují obrysy. Neochotně uhýbají bílé závoje mlhy a zvolna, velmi zvolna se objevuje obraz velikého ostrova, na němž byl postaven pevný hrad. Strážní věže stojí uprostřed valů. Všechno je umělecky sladěno, prostor využit do nejmenších podrobností. Je to palác Ororuna, posledního krále Atlantidy, který smí nyní vyprávěti jednomu z povolanců dějiny své země, jejího rozkvětu i jejího zániku.

Na Boží příkaz se ponořila Atlantida za jedinou noc a po ní následující den do mořských vln! Nyní se ve velikém světovém soudu kruh událostí uzavírá a s ním také dění pro Atlantidu, neboť Imanuel povolil Ororunovi milost, takže smí uzavřít kruh vyznáním viny Atlant'anů, která vedla k jeho zániku. A Ororun vypráví:

„Byl jsem pánem země. Ororun znamená: pán země. Můj bratr vládl moři. Ororun znamená: pán moře. Jeho socha stála daleko na severu. Není tomu tak dávno, co obrové vynesli opět na povrch země tuto sochu a znova postavili stará místa našeho kultu. Moje socha stojí na jihu, kde slunce žhavě pálí a kde vějíře palem ovívají okruh sloupoví. I toto prastaré místo atlantského kultu vystupuje zase zvolna z moře. My bratři jsme žili v míru a svornosti a Božské síly námi proudily. Lid z nás však učinil bohy a my jsme to dovolili, protože jsme se domnívali, že to může lidstvu prospět a Nejvyššímu, který se nám zjevil, že to nemůže uškodit. Jemu také ovšem nemohla uškodit povýšenost lidí, ale nám přinesla zkázu a zánik. Každý národ padne tím, co jest jeho pozemskou velikostí.

My jsme nebyli „prvními lidmi“, jak se často za to má, ale byli jsme těmi, které pověsti a pohádky označují za „Titány“. Tak jako naši bytostní druhové, ohromní obři, převyšovali jsme později lidské pokolení velikostí, železnou silou a délkou života. Byli jsme úplně spojeni s přírodou a rozuměli jsme nejen řeči bytostných, nýbrž jsme se s nimi stýkali tak, jako bychom byli jednoho rodu. Byli jsme hrdí a pyšní na to, že jsme pány země. Bytostní nám byli poddáni, zvířata nám sloužila nebo nám aspoň nesměla škodit. Tak např. se dali draci, naše živoucí letadla, námi řídit. Nejobratnější mezi námi k tomu potřebovali jen říci slovo. Hovořili s drakem, řekli mu účel a cíl své cesty, a on je tam bezpečně zanesl. Jiní směli těmto zvířatům dávat i udidla, která dobrovolně vzala do tlamy a jež sloužila spíše za oporu než k řízení zvířete. Ani jedno z těchto zvířat se však nenechalo donutit. Chtěli si člověk zahrát na jeho pána, chtěl-li je dokonce trápit – tu zvíře přemýšlelo o jeho zkáze, zavedlo ho k falešnému cíli a často odvěklo i jeho syny. Jestliže se drak rozzuřil, tu vřel jeho dech a z tlamy šlehal mu oheň, který stravoval vše, co se mu přiblížilo. Jeho nejnebezpečnější zbraní byl ocas, kterým se oháněl a zasahoval jím smrtelné rány. Kůže draků byla pevná a nepropustná, že jsme ji stahovali a používali ke stavbě člunů. Ovšem zvíře muselo dříve zajít přirozenou smrtí, neboť naše zbraně nestačily k jeho zabití.

Země dávala nám vše, co mohla dát: rostliny, rudy, kameny. Hvězdy se zdály svítiti jen pro nás, aby nám rozjasňovaly temnoty a ukazovaly čas, podle něhož jsme dělili svůj život. Za našich dob nebyly ještě tak vzdáleny jako nyní, neboť Země byla tehdy mnohem lehčí a vznášela se s ostatními ve zlatém reji. Vy se domníváte, že se hvězdy vzdalují? Vy bláhoví! Země klesala následkem vašeho jednání. Až se soud nad vámi přežene, jako přešel nad námi a zničil všechno, co jsme vytvořili – pak bude Země také opět stoupat k starým výšinám, lehká a osvobozená ode všech temnot.

Věděli jsme tehdy, že nejsme prvními pozemskými lidmi. Před námi byli „zvířecí lidé“, které jsme označovali ponižujícím jménem Lemuři. Po mnoho staletí vládli tito zvířecí lidé nad ostatními zvířaty, nad nimiž měli převahu ve svém duchovním zárodku. Tento duchovní zárodek přeměňoval zvolna jejich zevnějšek. Zárodek ducha usiloval vzhůru, odkud přišel. Proto neměli zvířecí lidé hlavy schýleny k zemi, aby hledali cestu a potravu, nýbrž chodili již po zadních nohách, které musely nésti tíhu celého těla. Tak se přeměnily pracky v nohy, chodidla se zploštila a zvětšila, čímž přestalo také lezení po stromech.

Zvířecí lidé nemohli již vyhledávat ochrany a lože mezi listím a větvemi, a proto začali bydlet v jeskyních. Přední nohy, které již nemohli používat k chůzi, se přeměnily na ruce, které byly zručné také o obraně. Lemuři se snažili ověšovat své těla zvířecími kožešinami a listy. Následek toho byl, že přirozená pokrývka kůže tj. kožešina, zmizela a jen na hlavě, kterou nosili nepokrytou, zůstávaly vlasy. Ale u vás, dnešních lidí mizí i ty, poněvadž svou hlavu většinou zahalujete. Od obrů konečně se naučili zvířecí lidé pracovat.

Před Lemury byli obři dlouho a dlouho vládci Země. Sami nám vyprávěli, že tvorové z vyšších říší vytvořili Zemi, moře a hvězdy a že také oni – obrové děkují za svá těla těmto bytostem. Na příkaz těchto obyvatelů nebes navrhli obrové skály a vykopali vodní cesty, zasázeli stromy a pečovali o zvířata jim blížká.

Tu se jednoho dne objevila nová bytost, postavou podobná obrům, ale jemnějších údů a přece zase hrubší a hutnější. Obrové se ulekli, neboť poznali ihned převahu této nové bytosti, která byla pro zemi lépe uzpůsobena než oni, neboť tito noví lidé měli přes svou bytostnost ještě schránky, které je přizpůsobovaly zemi. Jakmile oblekli tyto obaly, byli odděleni ode všeho, co bylo živého mimo hmotnost. Mohli ovšem vidět obra, ale nerozuměli jeho řeči. Tento pozemský šat se však dal lehce odložit. Mohli se pak svobodně – obrům stejnorodí, v těchto nových tvarech pohybovat, stýkat se s obry a zvířaty, rozumět jim a používat jejich výrazů. Obři cítili tyto jinorodé jako sobě nadřizené a nechali se ovládnout, aby jim sloužili. Nový lidský rod, který obři cítili nad sebou jako nadřazený, byli jsme my, Titáni.

Lemuři zcela znenáhla vymírali. Nebyl to však Boží soud, ani potopa, která je zcela odstranila, nýbrž Bohem chtěný přirozený vývoj lidstva je zatlačil, všechny ty, kteří byli našimi praotci. To se neodehrávalo stejnou rychlostí na celé Zemi a také všude nevznikli stejní lidé. Mnoho záviselo od teploty a chladu, od potravy a podobných věcí.

My Titáni jsme byli největší rasou. Všichni ostatní byli menší než my, i když nebyli tak zcela malí, jako jste vy dnes. Titáni je jméno, které je vám běžné, my sami jsme si však říkali Erarijci, z čehož později vzniklo Árijec.

Po staletí jsme žili v naší říši pospolu s našimi pomocníky, bytostnými obry. Také my jsme je volali obry nebo Rizuny.

Trpaslíků jsme neznali. Každá rasa má kolem sebe bytostné, kteří se k ní hodí. Naši obři byli prostí i v myšlení. Nebyli tak jemní a křehcí, ale nebyli také lstiví jako trpaslíci, kteří se později stali průvodci lidí. Jako děti vykonávali obři všechno, co jsme od nich požadovali a dětská byla také jejich důvěra, kterou jsme později tak často zklamali. Běda nám! Dlouho však nesla spolupráce s bytostnými nádherné ovoce. Obrovská síla obrů dokázala to, co by nám nikdy nebylo možno učinit. Stavba obydlí byla prací obrů, tak jako lámání kamene, vedení vod, kácení velikých stromů. I chrámy nám museli pomáhat stavět, poněvadž bychom nikdy nedovedli postavit tak obrovské kameny. Dělalí to rádi, poněvadž se domnívali, že slouží Bohu. Poněvadž kámen byl bytostný tak, jako oni, ovládali kameny způsobem, který i nám se jevil jako zázrak. Často postavili těžké, ohromně velké balvany na maličký hrot, na kterém se po tisíciletí udržely za neustálého chvění a kolísání. To nebylo obcházení přírodních zákonů, to bylo hluboké vědění o těchto zákonech a zachvívání se v nich.

Na počátku vznikající Atlantidy byli tedy jen dvojí obyvatelé: Erarijci a Rizuni. Poslední museli, jak jsem již řekl, vykonávat všechnu těžkou práci. Museli kopat rudy a drahé kovy, zpracovávat je, vláčet kameny a stavět hráze atd. Odměnu nebo mzdu nepožadovali. Měli jen jednu velikou touhu: aby dostali duchovní zárodek jako my. Za tím účelem požadovali často pozemskou ženu za manželku, dobře sice vědouce, že tím nemohou dosíci duchovního zárodku – ale chtěli, aby jejich potomstvo mělo tento klenot. Taková prosba nebyla nikdy vyslyšena, ale stávalo se, že některý obr ukradl děvče a učinil je svým. Pak byl všemi Erarijci štván a zahnán někam do skal, kde strašlivě strádal, až se podařilo učinit jej neškodným.

Jak bylo možno usmrtit bytostného, kterého nebylo možno zabít hrubohmotně, tomu nemůžete rozumět. Pochopíte však, že boje s obry, jak o nich vypráví báje, nutno chápat většinou bytostně.

Zvolna došlo k tomu, že z vděčnosti za práci bylo obrům dovoleno zúčastnit se bohoslužeb. Oni bez toho přicházeli i bez dovolení a tím často rušili.

Nyní jim bylo vykázáno místo za hraničními kameny a jejich zbožnost byla tak veliká, že se klenula nad celým chrámem jako neviditelná kupole. Já jsem to již tak neznal, ale vzpomněl jsem si na jeden den, kdy Rizunové – něčím rozhořčení, nepřišli do chrámu. Toho dne byly naše reje a zpěvy rušeny krákoráním velikých ptáků, bouře hučela nad chrámem a nitro země se hromově otřásalo. Byli jsme rádi, když Rizunové opět přišli.

Vedle naší pozemské říše byla ještě říše vodní, nad kterou vládl jeden z Erarijců. Jeho královský palác stál na ostrově a byl mnohem nádhernější než palác vládce země. Jeho poddaní byli jen bytostní: bytosti vody a zvířata.

Mezi těmito zvířaty byli vodní obři, ale také líbezné vodní žínky. Mimo nich vodníci v mořích, řekách a jezerech. Každý měl svůj vlastní úkol a tak žili v hlubinách jako harmonický, spokojený nárůdek. Snad to bylo způsobeno druhem bytostného, že jejich ženy měly mnohem váženější postavení než u nás. Palác vládce byl naplněn ženami a dětmi a to snad také bylo příčinou, že v tomto paláci byla veliká nádhera. Často jsme se smávali změkčilým vodním lidem, ale přišel čas, kdy nás smích přešel, a my jsme pochopili, že tyto bytosti mají zvláštní sílu a odvahu.

Také v této říši se stávalo, že touha po duchovním zárodku hnala nějakého vodního muže ke krádeži pozemské ženy, nebo že vodní žínka šla dobrovolně na zem, aby v manželství s některým Erarijcem dosáhla duchovního zárodku. Takový vodník byl rovněž zahrán a zapuzen, jako byli od nás zapuzeni obři. Zbloudilá vodní žínka ztratila všechna práva na svůj domov a téměř vždy zahynula. Aby byla pozemským lidem viditelná, musela se zahalit do nějakého hrubohmotného obalu – většinou do peří nějakého ptáka. Ztratila-li tento obal, což se stávalo, pak vodní žínka zmizela. To znamená, že obyčejný lid ji již neviděl.

My, v kterých žhnula jiskra shůry – Božská jiskra, jak jsme se domnívali, považovali jsme se za desateronásobně vyvýšené nad všechny bytosti. Čím jiným byli bytostní než chytrými zvířaty, my jsme pocházeli z jiných říší!

A tak to šlo potud, pokud naše převaha se nezvrhla. Jakmile se k našemu chování vůči pilným pomocníkům přidružilo pohrdání, tu se vzbouřili. Nechtěli již své práce konat dobrovolně a ochotně. Donucování však vyvolávalo pobouření, došlo k bojům, ve kterých jsme my, Titáni, byli vítězi. Ale na jak dlouho? A naši hvězdopřevodci nám předpovídali, že přijde den, kdy všichni Titáni bez výjimky, budou zničeni! Domnívali jsme se, že to znamená vítězství obrů, proto jsme se vyzbrojili. Můj hrad stál již po staletí, zbudovali jej obři. Dali jsme k němu přistavěti ještě dva valy. Obři museli vykonat tuto těžkou práci, která se jim zdála zneuctívající. Také uvnitř jsme stavěli. Poprvé byl obrům zakázán vstup do hradu. To by bylo téměř vedlo ke konečnému boji, kdyby včas Orokun nevaroval.

Vyšel jsem ven ke vzbouřencům a několika hladkými slovy jsem je přiměl k tomu, aby pracovali dále. Po ukončení práce měli s námi slaviti v hradě velikou slavnost. Těšili se na to jako děti a nepozorovali, že jsem byl pevně rozhodnut nedat jim práci nikdy dokončit.

Věž byla strážnou věží proti nepřítelům, rozhlednou do světa hvězd a obydlí těch, kteří se v boji stáhli do pevnosti. Nutno upozornit, že byla pouze pro nás – muže. Pro ženy nebylo místa v Ororunovu hradu. To byl největší rozdíl mezi Orokunem a mnou. Věž byla kol dokola obklopena příkopem. Tento příkop a dalších šest příkopů měl Orokun v případě nebezpečí naplnit vodou a pak byla věž nedobytná. My jsme mohli se svými malými loďkami takto přeplout otvory našich tajných vrátek ve valech a průchody, které byly položeny důmyslně nad hladinou vody. Valy byly úplně duté a sloužily za zásobárny. Nepřítel nemohl nikdy své lodi přenést přes vnější val a jeho vzdálenost od strážní věže byla tak velká, že žádná ruka obra nedohodila tak daleko. Naproti tomu jsme se mohli my ke svým nepřítelům přiblížit chráněni valy a vrhati zkázu do jejich řad.

Měli jsme zásob na dlouhou dobu, i hojnost vody. Tam, kde se kamenná nálevka zdála pronikat do hlubin, tryskal pramen, který pomocníci Orokunovi vedli důmyslně pod mořem ze země. O tom obři nevěděli. Orokunovi služebníci přinášeli touto cestou hojnost ryb a ovoce. Čeho se nám nedostávalo? Proto jsme se mohli smát proroctví.

Nikdo z lidí ani z bytostných by nebyl mohl dobýt tohoto hradu. Ale za jedinou noc se propadl na Boží rozkaz hluboko, hluboko do moře!

Abyste dovedli pochopit, že my tak početný národ, jsme chtěli podniknout boj s nepřítelem v jediném hradě, je nutno vědět, že každé nepřítelství směřovalo proti vládci a jeho rodu. On sám musel přijmout každý boj a vybojovat jej. On chránil a zastíňoval své poddané. Došlo-li k boji, pak bojovali šlechtici a vůdci nepřítele. Až do rozhodnutí boje lid ničím netrpěl. Teprve pak byl podroben výsledku: vítězství nebo zkáze. Lid poraženého vládce ztratil všechna práva, mohl být povražděn nebo odveden do otroctví.

Právě tak jako lid stál úplně mimo boje, zůstávaly i ženy bojem nedotčeny, pokud se vítězství nepřiklonilo na jednu stranu. Ani nám nenapadlo chránit naše ženy jinak než ostatní lidi. Jestliže padneme, mohou zahynout také, zůstaneme-li vítězi, nezasáhne je utrpení.

Pomocí své rozšířené mořeplavby jsme přicházeli do styku s jinými národy. Plavili jsme se daleko, jak se nám líbilo. Kdo se setkal s jinými národy, měl povinnost vyprávěti, co mají lepšího než my. Zřídka přišla zpráva o něčem dokonalejším, neboť my jsme stále měli ve všem převahu. To posilovalo naši pýchu. Po stopách našinců k nám časem přicházeli po lodích také obyvatelé cizích zemí, cizích ras. Podívovali se nám a toužili po všem tom lepším, co jsme měli my. Zadrželi jsme je a učinili z nich otroky. Nikdy jsme nepropustily muže, který byl přistižen se zbraní v ruce. Všichni nám museli sloužit. Jejich potomci zůstávali služebníky a patřili k rodině téhož pána, jako jejich otcové.

Hlavním důvodem pro tento způsob jednání bylo, že jsme nechtěli, aby ve své vlastní vlasti o nás vyprávěli a tak na nás přivedli ostatní lid. Mimo to jsme se také snažili vytvořit lid, nad kterým bychom mohli, my Erarijci, vládnout jako Bohové. Každá cizí rasa přinášela s sebou cizí názory a nové schopnosti. Většinu z toho jsme zavrhlí, ale někdy jsme se přece jen něčemu naučili, jak např. tkaní látek. Jednou přišli hubení zažloutlí mužové s černými vlasy a dlouhými vousy k nám. Bylo to dávno před mou vládou, ale zpráva o tom se u nás zachovala nezkreslena. Přinesli k nám vědění o číslech.

Až do té doby jsme znali „Tyr“ a „Mal“, později „Mel“ vzniklo ze světových stran, v nichž stálo slunce. Spojili jsme nejvyšší bod a nejhlubší stín a pak oba stejně vzdálené body mezi nimi. „Mal“ nám bylo běžné pro všechno, co souviselo se stvořením. Naproti tomu „Tyr“ byl u nás posvátným. Ukazoval nám trojnásobnou podstatu Božství a byl tajemstvím.

Pak přišli žlutí a pravili: „Máte úplně pravdu. Tyr čili číslo tři, jest Božská dokonalost. Mal tj. čtyři – lidské. Dáte-li nyní lidské a Božské dohromady, tu obdržíte číslo nejsvětější a nejdokonalejší, co vůbec lidé znají – totiž posvátné číslo sedm. Vzhledněte k nebi, kde stojí jako ukazovatel a jako řídící všech osudů.“

A my jsme je našli a naučili jsme se ještě mnohému od žlutých mudrců. Ukázali nám, jak čtyři body kříže Mal jinak spojeny, nám dají čtverec. Naučili nás číslům mezi jedničkou a čtyřkou a číslům nad nimi až k prvnímu na vyšší úroveň – 10.

Erarijcům se zdálo, že se tím stali nesmírně moudří a duchovně obohaceni. Cítili tak velikou radost, že dali cizincům lodi a propustili je na svobodu, když se před tím od nich naučili všemu, čeho se mohli dopídit.

Zvolna se shromažďoval z námořních výprav lid, nad kterým jsme, my Erarijci, vládli. Hluboká propast nás dělila od lidu, který sice též pocházel z Lemurů jako my, ale způsobem svého vývoje se stal cizí naší povaze. Především bylo nápadné, že jen málokdo se dovedl sprostici hrubohmotné schránky, vidět bytostné a stýkati se s nimi, jak jsme to byli zvyklí my po celou dobu generací. Jestliže k nám přišli lidé s takovouto schopností, pak to zmizela většinou již u jejich dětí.

Pro tento lid platily zákony, proti kterým se nesměli prohřešit. Nás ovšem se tyto zákony netýkaly. Rozumí se samo sebou, že žádný Erarijec nečinil nic, čím by se postavil na úroveň lidu. Stalo-li se tak někdy, pak už to nebyl Erarijec, a byl z našeho kruhu vyobcován.

V Orokunově říši byl veliký ostrov, kde žili ti, kteří klesli a prohřešili se proti svému stavu. Jak oni, tak i jejich potomci, mohli své provinění odpykat jen hrdinskými činy. Jestliže vykonali takový čin, pak hlásili Skaldové /pěvci/ jejich slávu, aby mohli být opět přijati do našich řad. Proto opěvovali naše hrdinské písně jen ostrovní zemi – sídlo hrdinů. Tito hrdinové byli však vlastně vyvržení nebo jejich potomstvo. Je to přirozené, že všem našim hrdinům jsou připisovány veliké chyby.

O nás Erarijci víte jen velmi málo. My jsme nepotřebovali, aby pěvci hlásali naši slávu. Byli jsme šťastni, a proto jsme obšťastňovali i lid, aby mohl spokojeně žít pod naší ochranou. Byli jsme pyšní a hrdí lidé. Co jsme dělali, činili jsme z vnitřního popudu, jež jsme bez odporu následovali.

Nejušlechtlejší z našeho rodu byla kněžka Emma-Era! Žila na strážné věži a dívala se odtamtud na hvězdy. Vykládala proctví našich věstců a tvořila nám spojení s Bohem, jak jsme si my

představovali. Když cítila, že se blíží její konec, předala své tajemství jedné z Panen, kterou si za tím účelem vyvolila. Tato se pak opět stala Emma-Erou.

Ačkoliv jsme si nesmírně vážili naší kněžky, přece jsme se o ni pramálo starali, pokud nás nějaká slavnost nedonutila, abychom se jí tázali. Její život byl osamělý, jen příležitostně hovořila se svými žáky – hvězdopravci. Stála nad kněžími, kteří vykonávali náboženské úkony, ale nedávala jim nikdy příležitost k přímému rozkazu, nýbrž sdělovala své pokyny králi, který je předával dále, jak uznal za dobré. Jestliže promluvila nebo varovala, netázala se již nikdy, co se stalo a jejími slovy. V dobách nouze nebo veliké radosti řídila Emma-Era náboženské slavnosti, při kterých však směl být přítomen pouze král a jeho družina. Lid byl vyloučen. Důvodem bylo, že lid považoval nás – Orokuna a Ororuna za bohy a my sami jsme věřili, že jimi jsme. Když však Emma-Era volala k vyššímu Bohu a přinášela Mu oběti, kde by zůstala víra lidu v nás? Dnes vidím, jak to všechno bylo falešné! Tehdy však jsme si připadali nesmírně moudří a nedotknutelní.

Atlantis byla země zpěvu. Měli jsme nádherné kněžské chóry, jakých svět od našich dob již neslyšel. Každá denní doba měla své vlastní znělky, které byly odposlouchány z hudby sfér. Slyšeli jsme tehdy více než vy dnes! Naše ucho bylo jemné a bystré k vnímání tónů vesmíru a naše hrdla dovedla tyto harmonie čistě a jasně opakovati. Tak sestávala naše bohoslužba hlavně ze zpěvů a tanců, které kněží za těchto chórů tančili. Vy, lidé dneška, si již nedovedete představit, jaká síla a mohutnost, ale také kolik slavnostního jest v těchto rejích! Přitom byl s oblibou napodoben běh hvězd, pokud nám naši vědci dali o něm zprávu. Snad až Země opět vystoupí do své staré výše, budete slyšet i vy tuto hudbu vesmíru, podle níž tančí hvězdy své tance. Je to podivuhodné, býti spojen s tím, čemu vy říkáte „pozdější stvoření“. My jsme tomu říkali „Ur“, tj. to, co jest od pradávných časů stvořeno a cítili jsme se s tím zajedno.

Naším dětem jsme vyprávěli, že nebe – otec spojil se s matkou – zemí. Jejich děti byli obři, kteří na rozkaz svých rodičů museli zdobit a krášlit nebe i zemi. K tomu dostali také svou ohromnou sílu. Síla je dar a zavazuje sloužití tomu, od koho pochází. Tak vznikly skály, moře a hvězdy. Když bylo všechno hotovo, stydělo se nebe i země za své nevzhledné syny, a proto zplodilo nové pokolení Titanů, kteří byli hodni vládnouti všemu, co bylo vybudováno. To byla ovšem báje pro děti. My sami jsme to znali lépe. Neznali jsme jiných bohů než Trojjediného – nejvyššího Boha, který se nám zjevil. Teprve lidé, kteří přišli po nás, pohlíželi na bytostné jako na bohy. Co s nimi prožili, to žilo v pověstech a písních dále a vešlo tímto způsobem do hrdinských zpěvů Eddy.

Jestliže nyní odhaluji závoj z toho, co nám bylo nejsvětější, tu se tak neděje pro vás, pozemské lidi.

Bůh se nám zjevil v době, kdy Erarijci nepobývali ještě tak dlouho na Zemi. K jednomu z nich, který se jmenoval Har jako můj otec a byl nejvyšší mezi nimi, přistoupila světlá postava a zvěstovala mu: „Nahoře v nejjasnějších výšinách stojí královský hrad, kde bydlí Bůh se svými dvěma syny – se Světlym a Vážným. Vážný je určen za krále na Zemi, až budou jednou lidé takoví, že si zaslouží království Boží. Vážný, jehož jméno jest Imanuel, bude bydlet dole mezi lidmi a bude jim vládnout. Světlý je však pánem nad zemřelými, který se již nepotřebují vraceti na Zem. Mnohem později se vrátí Imanuel opět do říše svého Otce.“

To byl trojjediný Bůh, ke kterému jsme se modlili. Bůh Otec a Synové Boží. Když jsme o nich chtěli mluvit v runách, tu jsme vyobrazili tři hory – to mělo znamenat, že jsou nad námi povýšeni jako hory, že nás mohou rozdrtit, ale právě tak jako hory, nám poskytují nezměrnou ochranu. Když jsme se modlívali nebo chtěli k nim hovořit nejsvětějšími slovy, nazývali jsme je „Trojnásobnými“.

Věděli jsme, že poslové Boží sestupují od Něho na Zem, aby předávali bytostným Jeho rozkazy. Také k nám často hovořovali, ale činili tak stále řídkěji, čím více jsme se stávali lidštějšími a sebevědomějšími. Věřili jsme, že všechna síla a pravda mají své východisko v Bohu. Věřili jsme však, že jsme průběhem času obdrželi tolik síly, že jsme se mohli zabývat sami sebou. Jací jsme to byli blázni! Boží potopa nechala zmizeti za jediný den a noc celou naši nesmírně velikou říši s povrchu zemského.

Na dně mořském leží všechno, co z toho patřilo k pozdějšímu stvoření, pokud to ještě nevystoupilo na světlo sluneční. Dole leží také naše poklady a všechno, co jsme vytvořili během

tisíciletí. Mnohé zachránila podle Božího příkazu péče bytostných před zánikem. Zda to bude smět opět vystoupit, aby to svědčilo o nás...?

Naše pozemská těla zemřela všechna bolestnou smrtí. Ani jediný Erarijec neunikl živ velké potopě, jak se to podařilo jednotlivcům z jiných národů. Všichni jsme byli strženi svými hříchy. Směli jsme se však vracet jako duchovní zárodky a vtělovat se znovu, pokud jsme se nenaučili myslet na to, jak jsme nepatrní a na to, jak malá je naše dovednost a možnost.

Zatím co můj bratr Orokun směl vystoupit do vyšší úrovně a nepotřeboval se již vracet na svět, byl jsem já na Zemi ještě dvakrát. Pak následovala již jen jednotlivá vtělení někdejších Erarijců. Zdálo se mi, jako bychom byli udržováni za určitým účelem. Náhle se vtělili všichni z nás, kteří se mohli ještě vrátit a ve vaší Zemi vzniklo pojednou staré „Árijské“ vědomí. Procitlo jediným rázem a naplnilo duše mnohých mezi vámi, kteří nepatřili k nejhörším.

Tak to mělo být. Lidé však přehnali jako vždy. Místo vědění o Árijcích a Armánech, které vás mělo rozplamenit a učinit vás zralými, abyste v zástupech přijali Poselství Syna Člověka, živilo jen vaši domýšlivost a vaše povýšenectví! Ty chyby, které potopa měla v nás vyhubit, ve vás opět vyvstaly!

Z počátku platilo tedy naše uctívání neviditelnému Bohu. Teprve za doby mého panování, když lid viděl v mém bratru a ve mně bohy, směřovaly modlitby a chóry k nám. Přijímali jsme je na „místě Božím“, ale i v našich duších se stíraly zvolna všechny pojmy a nakonec jsme nacházeli uctívání a oběti nám přinášené zcela v pořádku. Tyto oběti byly velmi krásné. Spalovali jsme pryskyřice z našich lesů, které šířily líbeznu vůni. Mezitím jsme vypouštěli bílé ptáky podobné vašim holubům, kteří se v bílém dýmu vyjímali velmi krásně. Nic se jim nestalo. Po slavnosti se vraceli bez úrazu do svých velikých holubníků, kde o ně kněží pečovali. Z jejich letu během oběti věštili naši věštcí nejrůznější věci. Každý směl přednésti otázku, pro každého mohl být vypouštěn jeden pták.

Jen jednou jsme zažili, jak jeden holub byl usmrcen. Jeden z našich lidí ublížil jednomu obrovi. Obr žaloval, ale my jsme nechtěli kvůli němu potrestat Erarijce a dělali jsme, jako bychom obru nevěřili. Tu obr požadoval, abychom při nejbližší slavnosti se dotázali bohů pomocí holubího letu. To mu nemohlo být odepřeno. Holub musel vyletět, ale přirozeně pro Erarijce. On sám si vybral ptáka, kterého kněz vypustil, a všichni bez dechu přihlíželi, jak rozepjal své oslnivě bílé perutě. Ale sotva vyletěl do vzduchu, vyrazil veliký dravec, kterého předtím nikdo neviděl, vrhl se na nevinného ptáčka a odletěl s ním jako s kořistí mocnými rozmachy křídel. Tu propukl u obrů takový jásot, že se země otrásala. Dříve než tomu mohl někdo z nás zabránit, uchopili Erarijce a svrhli ho do propasti.

Naše pobožnosti bývali pod širým nebem. Obrovské kameny ohraničovaly posvátná místa. V jejich středu byl zřízen jakýsi stůl. Na tomto kameni a na všech okolo ležících kamenech stály obětní misky, zpravidla v počtu čtyřadvaceti nebo násobku tohoto čísla.

Chci nyní vyprávěti o našem životě:

Domy našeho lidu byly zcela jiné než můj palác. Ze dřeva a slámy byla připravena kostra, která pak byla vyplněna blátem. Zřídka jsme používali kamenů. Budovy se skládaly nejčastěji z jedné veliké okrouhlé místnosti. K příbytkům, které jsme stavěli později, bývala připojena ještě druhá menší. Způsob stavby byl v podstatě stejný v celé Atlantidě. Odchyloval se pouze v podrobnostech podle podnebí. Na dalekém severu bylo často používáno sněhu a ledových ker ke stavbě domu, zatím co v horkých krajinách jsme používali hlíny a slámy. Révový porost učinil vzdušné domy. Převísle střechy byly ovšem společné. Seděly na domech jako kloboučky hřibů. Tyto prosté stavby nám úplně vyhovovaly, neboť byly tím, čím měly být: přístřeším na noc a ochranou před deštěm, chladem a slunečními paprsky. Nebylo zvykem zavírat se po celé dny nebo týdny do domu. Všechnu práci jsme vykonávali venku v přírodě. To nás udržovalo svěžími a zdravými.

Budovy stály vždy v malých skupinách pohromadě. Největší dům takové skupiny byl dům kmenový tj. dům, který si některý obyvatel Atlantidy postavil nebo dal postavit, jakmile se

osamostatnil a vzal si ženu. S ní žil v tomto domě, až mu darovala děti. Jakmile mu počal být počet dětí nepohodlný, dostala rodina oddělený dům. On sám si ponechal velikou místnost. Podle potřeby vznikaly kolem budovy pro zvířata a nářadí a také pro služebnictvo a otrocky. Když děti dorůstaly a mateřský dům jim byl malý, dostaly i ony vlastní domy. Vždy muselo bydleti několik synů nebo dcer pohromadě, pohlaví byla přísně oddělena.

Měli jsme různá domácí zvířata, která byla přechovávána v domech, podobných našim. Byli to losi a tuři, jejichž mléko nám dávalo sílu – psi, kteří nás provázeli na lovu a silná zvířata (tažná), jakých dnes už není. Svě nářadí jsme uchovávali v oddělených místnostech. V domech, v nichž jsme bydleli a spali, nebylo pro ně místa. Měli jsme nádoby na vaření k jídlu, poněkud z mědi, řidčeji z kamene. Pak tu bylo pracovní nářadí a zbraně. Měli jsme také hudební nástroje.

Lid musel pro nás pracovat, aniž by měl nárok na jinou odměnu než to, co jsme mu dobrovolně dali: příbytek, ochranu k pokojnému žití, dostatek životních potřeb a oděvů. Zatím co Rizunové vykonávali nejtěžší práce, různá řemesla a pečovali o všechny potřeby, my páni jsme nezapomněli. Nečinnost byla kletbou. Dělalí jsme dobrovolně to, co nám způsobovalo radost. Vycházeli jsme na lov a dobrodružství a bádalí jsme ve vesmíru.

Mnohé, co vy dnes oslavujete jako vymoženost, znalí jsme nějakým způsobem i my. Slunečních paprsků jsme již dávno používali k rozdělování ohně, k léčení nebezpečných vad a k uchování tepelných zásob. Voda poháněla naše mlýny, které semílaly zrní a byliny, spřádaly vlákna a provazy. Když jsme něco podobného vynalezli, pak jsme to nejdříve zkoušeli sami, než jsme tomu naučili jednotlivce z lidu a tím byla věc pro nás odbytá. Věnovali jsme se hned zase jiným věcem.

Velmi brzy jsme objevili, že v rostlinách a nerostech jsou barviva, jimiž můžeme barvití své oděvy a věci denní potřeby. Při tom jsme rádi napodobovali barvy přírody, které měly pro nás posvátný význam jako tóny. Modrá na příklad znamenala nebe, Božskou sílu a moudrost, a proto byl plášť Emma-Ery temně modrý. Roucha Armánů – královských kněží, byla zbarvena stejně s příměsí trochu červené, takže vznikla barva ametystu, který také nosili na znamení své důstojnosti na čele. Tato barva znamenala: modř Božské Pravdy je příliš silná pro lidské duše, proto musí být přidána červeně Božské Lásky, aby vznikla směs, kterou může lidská duše snést.

Kdo lidem přináší Božskou Pravdu v jakékoliv formě, kdo tuto Pravdu pomáhá oživit – ten nosil barvu, které vy říkáte fialová.

Zeleň byla barva pro všechnu pomoc, vycházející z Božské Pravdy, necht' se objevovala jakýmkoliv způsobem. Zelené byly stromy a keře, zelené bylo i moře, jestliže bytostní neměli zlých úmyslů. Zeleně se mohli oblékat všichni, kdož byli ve světě jako pomocníci a strážcové pořádku a bezpečnosti, ošetřovatelé raněných a starců.

Žlutá byla nebeským světlem poznání. Proto byla žlut' barvou králů, jestliže nevykonávali svůj kněžský úřad. Žlutě se směli oblékat všichni, kteří dovedli psát a napsané přečíst.

Všichni ostatní se oblékali hnědě v nejrůznějších odstínech této barvy a ostatních barev i těch, o kterých jsem se zmínil, používali k ozdobě. Hnědá byla barvou země, naší pramáti, a proto příslušela tato barva také jejím synům. Ženy se oblékaly většinou bíle a používaly barev jako ozdob tím, že je vetkávaly nebo všivaly do látek. Některé z nich byly velmi dovedné na zdobení oděvů.

Vzory k tomu braly z přírody, která nás obklopovala. Na březích moře přišivaly na oděv také mušličky nebo z nich dělaly řetězy. Ve vnitrozemí jsme používali mimo barevných vláken také ptačího peří k výzdobě šatů, jakož i kamenů a řetězů ze zvířecích zubů. Nosívali jsme také ozdobné předměty, zvláště kruhy a štítky ze zlata, stříbra, bronzu a mědi, bohatě posázené drahokamy.

Král nosil nejčastěji široký zlatý kruh na čele. Nosíval /míval/ jich více a podle denní doby a své okamžité činnosti vyměňoval barvy kamenů.

Psaní a čtení bylo uměním, které znalí jen nejpřednější mezi námi. Naše písmo se skládalo z run, vyřezávaných do dřeva nebo vyřytých do kamenů. V posledních dobách byly také vznešenými ženami vetkávány do oděvů kněží nebo do látek, kterými byl pokryt stůl oltáře.

Tyto runy znamenaly nejen jednotlivé hlásky jako vaše písmena, nýbrž často i celá slova, která

dle jejich sestavení měla různý význam. Tak např. tataž runa, znamenající matku, byla též runou země, znamenala však také city matčiny k jejím dětem atd.

Naše runy dělily se na runy dobrého a špatného významu a ti, kteří je dovedli číst, nalézali je také v přírodě, v kůře stromů a v žilkování kamene. To nás zprvu přiblížilo ještě více k přírodě, později však jako vždy, když se lidský rozum zmocní takových věcí, přispělo k našemu zániku. V poslední době byli mezi námi lidé, kteří chtěli z run vyrostlých v přírodě vyčíst to, co jim vnukal jejich rozum. Tím přivodili nejen svou vlastní zkázu, nýbrž i nás ostatní strhli s sebou do zlých účinků svých falešných úkladů.

V řemesle nejvíce vynikalo zpracování rudy. Ruda sama byla vykopávaná a dopravovaná obry, ale tavení a formování jim lidé již dávno odkoukali. Dovedli jsme zhotovovat nádoby všeho druhu a mísit kovy tak, aby byly odolnější nebo lehčeji zpracovatelné, jak tomu bylo zapotřebí.

Ze zbraní jsme měli meče, kopí a krátké nože se třemi hroty. Také hroty šípů jsme již dávno nedělali z kamene jako naši předkové, nýbrž ze směsi lehkého, jasně se lesknoucího kovu. Měli jsme dále sekery, pily a spirály, které sloužily k tomu, abychom mohli rychle vrtat díry.

Měli jsme také háčky na udice a pasti z kovu, ale smělo se jich používat jen proti nepřátelským zvířatům. Potravu, kterou jsme potřebovali, jsme zabíjeli na místě a netrápili jsme zvířata tím, že musela čekat na vysvobození z udice nebo z léčky.

Naši muži dovedli zhotovovat nádherné štíty na ochranu těla. Vykovávali je tak dlouho, až vznikly ozdoby, nebo na ně vyrývali runy a značky. Ostatní štíty byly potaženy dračí kůží a byly bezpečným úkrytem nositele. Ušlechtilý Erarijec však pohrdl tím, aby se v mužném boji schovával za takový štít.

Mužové obratných a jemnějších rukou se zabývali zhotovováním šperků k ozdobě šatů. Svých příbytků jsme však nezdobili.

Ostatní řemeslníci zpracovávali kožešiny, aby jich mohlo být použito za oděv nebo za přikrývku. Také lůžka byla zdobena medvědími a vlčími kožešinami. Kůží tura a zubra jsme chránili nohy nebo jsme je zpracovávali na řemeny.

Jiní stavěli zase dle našich pokynů mlýny. Tyto mlýny sloužily rozličným účelům. Měli jsme veliká kola na broušení nožů a jiná na hlazení kovů. Dovedli jsme rozřezávat a uhlazovat kameny a měli jsme pece, v nichž jsme vyráběli kameny ze směsi vody, vápna a písku. Tyto kameny jsme vyráběli v různých barvách. U mého paláce byl každý val proveden z jiného kamene. Sedm valů, sedm barev. Kdyby tyto valy byly jen natřeny, byly by brzy ve vodě zmizely, avšak kameny byly úplně probarveny. Rozuměli jsme velmi mnohému, čím se vy dnes pyšníte.

Aby bylo Armánům umožněno rychle si osvojit písmo, modlitby a také předpisy (Emma-Ery), byly runy vyřezávány do dřeva větší a zřetelnější než obvykle. Pak byly tyto dřevěné desky přetřeny bílou hmotou, až zatvrdla. Nato byly ponořeny do barev a tak bylo možno otisknout pestré runy tak často, jak toho bylo zapotřebí. Kdybychom byli žili déle, byli bychom jistě přišli i na kovové runy a papír. Tento tisk prováděli přirozeně jen Erarijci. Obyčejný lid tomu nerozuměl, neuměl ani psát.

Tkaní hrubých látek na plachty prováděli muži, všechno ostatní tkaní bylo prací žen. Později jsme měli mlýny, kde pomocí různých soukolí byla vlákna napínána. To byla opět mužská práce, neboť ženy neměly ve mlýnech co dělat.

Kletby, spočívající na vás, byla nám neznáma. Neměli jsme peněz! Všechno, co jsme potřebovali, opatřili jsme si buď v přírodě, nebo výměnou, která byla prováděna tak, že vždy bylo možno vyměnit výrobek jen za výrobek. Nebylo tehdy možno, aby někdo zaplatil roucho, které jiný utkal, polními plodinami nebo výtěžkem lovu – nýbrž musel zase na něčem pracovat. Stávalo se také, že ten, kdo roucho tkal, nemohl potřebovat nic z toho, co příjemce zhotovil. V takovém případě šli oba k rozhodčímu „thing“. To byl úředník, který musel rovnat všechny spory, vzniklé v jeho okolí. Věděl, kdo by mohl potřebovat práci tkalcovou a zprostředkoval výměnu tak dlouho, až byli všichni účastníci spokojeni.

Jinak tomu bylo, když některý Erarijec nechal za sebe pracovat někoho z lidu. Každému Erarijci

byl přidělen určitý počet lidí, které mohl nechat pro sebe pracovat bez jakékoliv úplaty, ale musel jim za to poskytnout ochranu a obživu. Jestliže potřeboval něco, co nedovedl zhotoviti nikdo z jeho chráněnců, poslal k rozhodčímu, který za výrobu dotyčného Erarijce vyměnil potřebný kus v jiném okrsku.

Rozhodčí pocházeli z lidu, nebyli to Erarijci. Jejich povinností bylo rovnat všechny spory, nejen směnný obchod. Kromě toho zasedali a hlasovali na soudě, zvaném thing. Je nutno rozlišovat dvojí soudy: soud lidový a soud vysoký, který vypovídal ze země Erarijce, kteří se nějak prohřešili. U vysokého soudu nebyl zastoupen nikdo z lidu, nýbrž pouze hlavy rodin a okresů.

Thing – neboli lidový soud, zasedal jednou v měsíci, tedy dvanáctkrát do roka, a to vždy v úplňku. Lidový soud vynášel rozsudky v rozepřích a bylo nutno přednáseti tam prosby nebo stížnosti, které byly předávány příslušnému Erarijci. Vysoký soud se scházel podle potřeby a zasedal tajně. Býval svoláván na noc do odlehlých končin.

Naše říše byla rozdělena na nespočetné okresy. Obyčejně patřilo k takovému okresu, který spravoval jeden rozhodčí, dvacet rodin. Tyto okresy tvořily dohromady župu, nad kterou panoval jeden z Erarijců. Župy pak tvořily jednotlivá království pod žezlem královského kněze, kterým byl vždy jeden z Armánů.

Jednou v roce před zimním slunovratu se scházeli všichni králové na sněmu králů, aby složili účty ze svého jednání, přijali nové pokyny a pohovořili si o vládních záležitostech. Na těchto sněmech nosili všichni králové na hlavách ozdoby z rohů, které byly posvátnější a vznešenější než členka, neboť rohy směli nositi jen ušlechtilí synové Světla. Věřili jsme tedy, že jsme synové Boží.

Při královském sněmu nedocházelo nikdy ke sporům. Nejvznešenější z celé říše byl nejvyšší král. Jeho hodnost se dědila na nejstaršího syna, kterého měl vychovávat tak, aby byl tohoto dědictví hoden. Stavovský duch byl u nás tak silný, že se nikdo neodvážil pochybovati o tom, co nejvznešenější král vyslovil, neboť on byl na místě Božím. Při tomto královském sněmu byly také přinášeny krvavé oběti. Každý král přivedl nejsilnějšího býka nebo tura ze své země. Tito býci byli však dlouho ponecháni, aby mezi sebou zápasili, až jeden z nich byl nepochybným vítězem. Nebylo třeba, aby ostatní býky zabil nebo zranil. Stačilo úplně, když je zahnal na útěk. Byli pak kolem místa sněmu pochyťáni. Nejsilnější býk byl pak vrchním králem probodnut a jeho krev byla vylita na sloup, který se nazýval soudní kámen. Král, z jehož země pocházelo obětní zvíře, měl na tomto královském sněmu po nejvyšším králi nejvyšší hlas.

Když byl skončen královský sněm, nastala doba velikých slavností a zábav, které trvaly nejméně sedm dní a jichž se směl zúčastnit lid z okolních okresů, ovšem na zvláštních místech. Byly tu pořádány závody v obratnosti, tančilo se, ale především se zpívalo. Zněly tu překrásné mužské sbory, zpívající písně, které zbásnila Emma-Era. Objevili se zde také Skaldové, kteří za doprovodu nástrojů zpívali hrdinské zpěvy. To byl vrchol slavnosti. Jeden za Skaldů zvláště vynikal a mnozí považovali za nejvyšší radost svého života, když ho mohli slyšet. Mnohem později se vtělil znova na ostrově, kterému říkali Island, Jako Sámund a shromáždil zlomky starých hrdinských písní, které vy znáte pod jménem Edda. Ve skutečnosti je neshromáždil, nýbrž tyto písně, které kdysi zpíval, vytryskly z jeho nitra. Napsal je, pokud je dovedl, neboť naše staré kulturní hodnoty směly být zachráněny. Vetkal však naše staré pověsti a báje do toho /z pozdějších dob/, kdy lidé považovali bytostné za bohy.

Jak to bylo po naší době, mohou vyprávět jiní. Čím dále se dějiny vzdalují od nás, tím jsou pro vás srozumitelnější. Já se musím omezit na naši říši, náš život a zkázu.

Ženy jsme si nikdy zvláště necenili, jak jsem již říkal. Ženy v Atlantidě byly tvorové, žijící svým vlastním životem, odděleny ve všem od muže, který je vyhledával jen tehdy, když potřeboval jejich služby. Na jiných úrovních jsme se od té doby naučili, jak falešné bylo toto stanovisko a jak vysoko má žena ve stvoření stát. Že jsme si tak málo vážili žen, mělo svůj hlavní původ v tom, že jsme pohrdali veškerou změkčilostí, a proto jsme nikdy neměli pochopení pro pocity, které ovládaly ženy. Kdo byl slabý, zdál se nám nesprávným a neschopným. Proč bychom měli vychovávat slaboučké děti jen proto, že to bylo naše dítě? Ženy však pečovaly se zvláštní láskou o slabé a nemocné, což jsme my nechápali. Potřebovali jsme potomstvo, a proto jsme potřebovali ženy, které nám to potomstvo přinášely. Žena Erarijce musela také pocházeti z erarijského rodu. Musela být bezúhonná a nesměla

znáti před svým manželstvím jiného muže. Po uzavření manželství se musela věnovati úplně službě rodině.

Byla-li krásná, bylo nám lhostejno. Musela míti silné, dobře stavěné tělo, aby mohla rodit ušlechtilé syny a musela být znalá ve všech domácích pracích. Musela umět také zpívat a hrát na nějaký nástroj. Vaši tzv. lásku jsme neznali. Vybrali jsme si ženu podle svého zdání a pak jsme vše projednali s otcem. Kde byl otec mrtev, byla to záležitost nejstaršího bratra. Jí samotné se nikdo neptal, neboť to byla již čest pro ni, že byla zvolena.

Nedělali jsme z námluv žádný obchod, jak to bylo u jiných národů. Děvče také nemuselo nic přinést do manželství než to, co mělo na sobě. Také ženich nemusel rodičům nic platit. Jednalo se jen o to, zda otec souhlasí s tímto svazkem s dotyčným Erarijcem a zda obě rodiny se tu chtějí spojit k vzájemné ochraně a pomoci. Měli-li nějaký důvod k odmítnutí ženicha, pak se mužští členové rodiny již nikdy neznali. To se však stávalo zřídka. Zpravidla zvolil si muž děvče, u něhož si byl jist, že nebude odmítnut, neboť při své volbě se nechával vésti výhradně rozumem. Jestliže jednání mělo dobrý výsledek, následoval ihned sňatek při nejbližší náboženské slavnosti – tedy nejpozději za sedm dnů.

To byla jediná příležitost, při které některá žena mimo Emma-Ery směla vstoupit na místo kultu. Ženy se nesměly zúčastnit pobožností. Aby však mohla dosáhnout požehnání Armána nebo na menším místě kněze, směla se vyvolená žena zúčastnit slavnosti.

Stála mimo kruh, majíc hlavu i tvář zahalenou do šátku, což naznačovalo, že je dosud slepou pro všechno mimo mateřský a dívčí domov. Když bylo po vlastní slavnosti, byla přivedena dvěma příbuznými k muži a s ním předstoupila před kněze, který se pomodlil a svazku požehnal. Snoubenci pojedli spolu kousek chleba, vyprázdnili pohárek vody a pak sňal muž za zpěvu kněžského chóru své ženě zahalující ji závoj. Ruku v ruce vykročili z daného kruhu a odešli z domu. Bylo u nás hanbou, dělat ze zasnoubení dvou lidí hlučnou slavnost.

Přinesla-li některá žena muži jen děvčata, pak to byl důvod k rozvázání manželství. Muž jí směl darovati některému svému chráněnci, při čemž děvčata zrozená z takového manželství šla s ní a muž se směl oženit znovu, aby měl dědice.

Jestliže byla některá žena bezdětná po pět roků, musela se vrátit ke svým rodičům a byla zase postavena na roveň neprovdaných děvčat. V prvním případě se muž musel přirozeně starati o svou zapuzenou ženu a její děti. Poněvadž však byla ženou jednoho z jeho chráněnců, bylo to úplně samozřejmé. Musela-li se však žena vrátit k rodičům nebo k bratrovi, museli se o ni starat sami.

Neprovdaných děvčat nad 30 roků nebylo. Jestliže děvčata do té doby nenalezla muže mezi Erarijci, pak ji daroval její otec nebo bratr jednomu ze svých chráněnců a ona napříště i se svým potomstvem byla počítána k lidu a neměla nic společného s Erarijci.

Také manželství v lidu, mimo uvedené již výjimky, bylo uzavíráno na základě svobodné volby mužovy. Zde však nedocházelo k veřejnému požehnání svazku. Kněz přišel do domu a požehnal tam dvojici, která také společně pojedla chléb a vodu.

Narodil-li se manželům chlapec, bylo to spojeno s různými slavnostmi. V lidu byl obyčej, že otec novorozeného dítěte ho zanesl ke svému ochránci Erarijci, který mu dal ihned jméno. Při nejbližší slavnosti pak nesl Erarijec dítě ke knězi a dal je posvětit pro život.

Jestliže novorozenec byl synem Erarijce, muselo býti vyhledávání jména odsunuto na nejbližší náboženské slavnosti. Otec zanesl dítě ke knězi, který si nechal v modlitbě a vzývání Boha určit jméno shůry od Emma-Ery, která ho také zasvětila a vložení ruky zprostředkovala sílu Boží ke službě Nejvyššímu.

Dávání jména bylo cosi velmi významného, hlavně u chlapců. Jména děvčat určovala matka bez jakékoliv slavnosti. U chlapců tomu bylo jinak. Věděli jsme, že ve jméně člověka je duchovní síla a kus jeho osudu. Proto také neměli otcové volit sami, poněvadž by jinak vyhledávali jen jména „přinášející štěstí“, čímž by nositel byl již předem mylně veden. Po mnohá staletí bylo dávání jména slavnostním obřadem, který směl býti vykonáván jen čistými rukama a čistým srdcem v hluboké

modlitbě.

Časem však zmizelo toto vědění o svatosti obřadu. Byla to již jen čestná funkce ochraňujícího pána a tento se zbavoval této povinnosti často úplně bezmyšlenkovitě. Jména se pak dětem již nehodila a z toho vzniklo mnoho utrpení.

Pro vás je nemyslitelné, co vše musel vytrpět takový chlapec při nesprávném voleném jménu. Byl na příklad označen za prudkého a hněvivého, drsného a neovladatelného – zatím co jeho duše o těchto chybách ani nevěděla. On však byl vychováván podle svého jména, každé hnutí mužné odvahy bylo potlačováno a on si musel zvoliti nějaké povolání, při kterém mu byla vzata veškerá příležitost, kde by chyby jeho jména mohly vyrůstat. Od jiného byly požadovány hrdinské činy, poněvadž to jeho jméno ukazovalo, zatím co on byl třeba tichý a v sebe uzavřený. Také zde lidská neporozumění a lidská domýšlivost zkřivila cosi, co mohlo být požehnáním lidstva.

Kojenec zůstával po léta u matky, pokud přibývající sourozenci nenaplnili dům. Potom bylo podle potřeby postaveno nablízku jiné obydlí pro chlapce a dívky. U lidu tomu bylo právě tak, jako u pánů.

Jakmile byl nějaký chlapec z lidu dosti stár, musel se naučit nějakému řemeslu, které určil otec nebo společně s Erarijcem. Také on byl majetkem svého pána jako jeho otec a cítil se při tom velmi dobře.

Děvčata se učila různým domácím pracem u matky. Musela si zvykat starati o menší sourozence a naučit se přitom, že na to, že smí být vůbec naživu, musí být ochotná ke službě a povolná.

V žádném řádném manželství nebyl nedostatek malých sourozenců. Bylo hanbou mít méně než sedm dětí a velmi často stoupal tento počet až na jednadvacet. Nebyly řídké případy, hlavně u nás Erarijců, že to byli samí synové.

Synové Erarijci byli vyučováni otcem a kněžími všemu, čemu se chtěli naučit a co jim dělalo radost. Lenost byla považována za nejhorší neřest, nehodnou Erarijce. Syn však měl úplnou volnost v tom, čím se chtěl zaměstnávat. Zvláště nadaní chlapci byli vychováváni jako kněží, což bylo považováno za zvláštní čest a za velmi žádané. Poněvadž se kněží nesměli ženit, vyrovnával se tím rozdíl mezi narozenými chlapci a děvčaty.

Dcery Erarijců se naučily u matky všemu, co jim mohla ukázat. Jakmile jim bylo čtrnáct roků, přišly na krátkou dobu k Emma-Eře, která je vyučovala léčení. Také tato vznešená děvčata se musela naučit považovat sebe za vedlejší věc v životě státním a v životě mužů. Důležitá byla jen pro svoje děti.

Lidé, kteří přicházeli po nás, měli již jiné názory a jiné stanovisko k ženě. Potom však ani toto vznešené místo, které bylo ženě dáno, se nedalo udržet, neboť lidé musejí – jak je známo – přehánět buď jedním, nebo druhým směrem. Z úcty k ženě se stal odporný kult, který přispíval k tomu, že se žena přeceňovala a že byla posuzována jen podle vlivu a účinku, jaký vyvíjela na muže. Tím klesla pozemská žena s Bohem chtěné výše až na karikaturu, jakou dnes ve většině případů představuje.

Naše ženy museli pečovat o domácnost a udržovat ji v čistotě, musely se starat o potravu a oděv a musely vychovávat naše děti. Životní potřeby obstarával otec rodiny a přinášel je do osady. Ženy musely jen zhodnotit a připravit to, co přinesli.

Když s dorůstajícími dcerami bylo v osadě mnoho žen, musely ty, které nebyly plně zaměstnány domácími pracemi, příst a tkát, dělat zásoby zrní apod. Mnohé ženy uměly velmi krásně z hlíny zhotovovat džbány a hrnce malováním okrášlovati. Každá žena dovedla zhotoviti takové předměty denní potřeby. Kdo chtěl mít pěknější věci, ten je zanesl k ženám – umělkyním, které je okrášlily dříve, než přišly do pece k vypálení. Často však byly okraje zdobeny jen vzorkem z mušlí, což dovedla každá žena. Ženy splétaly z travin různé rohožky a koše k nošení v ruce nebo na zádech. Každá žena dovedla zpívat, aniž se zpěvu učila. Prostě to uměla. Ze vzduchu, z větrů a z vln přijímaly zvuky a slova se k tomu formovala sama. Zřídka se dědila nějaká píseň z matky na dceru. To dělalo jen tehdy, když se jednalo o hrdinské činy v rodině, které měly být předána potomstvu. Ženy zpívaly při práci, zpívaly svým dětem a s nimi, především zpívaly svým mužům, když unaveni vrátili se z lovu nebo z

dobrodružství. Mužské a ženské hlasy nebyly nikdy spojovány, neboť bylo považováno za neslušné, aby muži doma zpívali.

Měli jsme různé hudební nástroje, na nichž jsme mohli doprovázeti zpěv a napodobovati zvuky vesmíru. Měli jsme trubky ze dřeva, které byly rozličně dlouhé a opakovaly všechno, co jsme odposlouchávali od větru. Pak jsme měli kůže napnuté přes duté pařezy a kmeny, na které jsme bubnovali. Na stromy jsme zavěsili plotny nebo desky různé velikosti z rozmanitých kovů. Na tyto kovové desky jsme klepali nestejně dlouhými hůlkami, které byly zčásti obaleny. Bylo k tomu zapotřebí velké obratnosti a cviku. Kdo dovedl hrát na tento nástroj, nemohl vlastně dělat nic jiného. Hrál-li však na něj mistrovská ruka, tu zněl krásněji než všechny ostatní nástroje. Pak jsme měli veliké harfy, na které hrály naše ženy.

Skaldové používali několika přenosných strunových nástrojů, jimiž doprovázeli svoje hrdinské zpěvy. Po léta putovali od osady k osadě a všude rozplameňovali srdce svými písněmi. Také oni byli Erarijci. V posledních dobách napsali své hrdinské písně v runách. To, co bylo uchráněno před zkázou, vyjde jednou na sluneční světlo.

Použil jsem slova rok. Sluneční dráhu jsme dělili pečlivě a přesně. Oběh slunce, vykonaný zdánlivě kolem Země, jsme nazývali rokem. Ten se dělil na tři doby: jaro – mládí, léto – mužný čas, dělící se v ranní a pozdní léto a v zimu – čas stařecký.

Mimo to jsme počítali čas podle Měsíce. Pokaždé, když byl Měsíc v úplňku, minul tak jeden měsíc. Dvanáct měsíců znamenal rok, ale každý šestý rok jich bylo třináct, neboť jinak bychom byli s dalším počítáním času vypadli z řady. Tento třináctý měsíc byl zvlášť posvátný. V něm se nekonal žádný lidový soud, místo něho se konal nádherný thing královský. Byl přesunut do času zimního slunovratu, neboť to byla doba, která se nejlépe hodila ke slavnostem a radovánkám. Děti, narozené ve třináctém měsíci, byly považovány za šťastné, jimž se v životě nepříhoda nic zlého.

Denní čas jsme měřili podle slunce a z jeho stínu jsme dovedli přesně určit hodinu. Byli mezi námi moudří badatelé, hlavně v době mé vlády, kteří vynalezli, že není třeba se řídit stromy a jejich stínem, nýbrž že je možné postavit železné tyče, které na kamenných deskách ukazují svým stínem čas.

Nemocí jsme téměř neznali. Naše Emma-Era dovedla zachytiti léčivé síly květin a věděla přesně, kdy je možno zachytiti tyto šťávy, aby působily tak, že předcházejí nemocem, místo aby jich bylo použito, když už choroba propukla. Emma-Era musela také připravovati masti a obvazy na rány, učila však tomuto umění po všechna léta družinu děvčat z naší veliké říše, takže všude bylo pomocnic pro případ neštěstí. V rukou Emma-Ery spočívala veliká Boží síla, takže vkládáním jich odnímalá bolesti nebo je mohla zmírňovati. Tuto sílu ve značné míře však měla jen dotyčná Emma-Era a nebylo možno se jí naučit nebo ji přenášet. Ovšem byly vždy někteří mezi kněžími a zvláště mezi Armány, jak byli nazýváni královští kněží, kteří měli tuto sílu v menší míře.

Jen ten, jehož duchovní zárodek byl nemocen, nemohl docílit uzdravení těla. Pro toho bylo také lépe, když zemřel a odložil své chyby na onom světě.

Náš život byl delší, než je váš nynější. Žili jsme tak dlouho, až naše těla byla strávena a to u nás nešlo tak rychle, jako je tomu u vás, neboť vy nezodpovědným způsobem hřešíte proti svému tělu a hřešili jste již po generace. Kdybyste tímto způsobem měli žítí dále, pak byste pravděpodobně umírali stále mladší. Ale také této činnosti byl již učiněn konec. Víte od rozličných „starých“ národů, že obvyklé stáří činných mužů bylo několik staletí. Já jsem byl stár 900 let a vládl jsem něco přes 500 roků. Orokun byl stejně stár, poněvadž jsme byli dvojčata. Náš otec dosáhl stáří jen 700 roků, ale jeho bratr Jafnar byl stár 1200 let.

Jen Armáni dosahovali tak vysokého stáří. Pro Erarijce byl obvyklý věk 400–500 roků, zatím co lid umřel ještě mladší.

Náš otec panoval nade dvěma říšemi: nad zemí i mořem, zatím co jeho bratr byl nejvyšším rádcem a zůstával jím také u mne, když po smrti otcově byla podle jeho přání veliká říše mezi nás rozdělena. Kdybychom nebyli dvojčaty, tak by to nebylo dovoleno, neboť nejstarší syn byl vždy jediným dědicem. Bůh však chtěl, aby rozdělení nadešlo, a proto nás nechal společně inkarnovat. Bratr

našeho otce byl jen o rok později narozen než náš otec, ale nikdy nebylo mezi nimi svárů, ačkoliv mladší byl chytřejší než starší. Nebylo možno naléztí věrnějšího muže. Co řekl, to platilo a co myslel, to bylo možno vyčísti z jeho velikých, hluboce modrých očí. Jestliže já jsem mimo sebe miloval ještě některého muže, pak to byl Jafnar, což v naší řeči znamená asi tolik jako „vznešený“. Můj otec se jmenoval Har – „nejvyšší“.

Jafnar byl jediný, který již 300 roků před zkázou byl varován, ale přirozeně že nadarmo. Kdy se nechaly stvořené bytosti odvrátit od svých falešných cest pouhými slovy?

Když náš zánik byl Bohem stanoven, zavolala Emma-Era Jafnara k sobě a oznámila mu, že Bůh chce ukončit jeho život, aby neviděl hrůzy, které nadejdou. Tu se Jafnar vzpřímil a pravil: „Děkuji Bohu za jeho dobrotu! Zhřešil jsem se svým národem a chci s ním také odejít. Nejsem lepší než ostatní.“

Lidé nedožili svůj život až do konce. Různá neštěstí přestřihla životní vlákna, která spřádaly svýma rukama přadleny pod stromem života. Kdo při nějakém dobrodružství anebo v boji s nepřítelem přišel k úrazu, ten byl s radostí provázen do síně hrdinů, kde mohl pečovat o své rány a uzdravit se. Kdo však byl v neslavné potyčce poražen nebo přišel o život úplně obyčejným neštěstím a to tím, že odněkud spadl a podobně, o tom se předpokládalo, že musí pykat za tajné viny. Proto také po smrti již nezůstával Erarijcem a prodělával tytéž přeměny jako lid.

Věděli jsme, že s ukončením našeho života v Atlantidě není všemu konec, neboť nás tomu učil náš styk s přírodou, s bytostným. Věděli jsme, že spotřebované tělo se může rozpadnout, aby zašlo na věky. Věřili jsme však, že naše Božské jádro bude smět vstoupit do říše, ze které přišlo. Pro nás bylo samozřejmé, že Erarijci vystoupili nahoru. Pán Země si přece nemohl tolik zadat, aby to zabránilo jeho vzestupu. Jestliže se pozemsky prohřešil a přišel na ostrov se stejnorodými, bylo to jeho neštěstí, ale také věc, do které nám ostatně nic nebylo.

Jestliže se nás naše děti někdy zeptaly, co se později stane s Božským jádrem takového Erarijce, museli jsme o takové odpovědi přemýšlet. Domnívali jsme se, že se mohou dole vtělit opět na ostrov a pak někdy svou vinu odčinit nějakým hrdinským činem.

My ostatní jsme uzavírali oči téměř s radostí pro tento život a očekávali jsme, že naši předcházející duchové budou přijati triumfálním způsobem a budou provázeni vzhůru. Přitom jsme byli pevně přesvědčeni, že my mužové přijdeme na mnohem vyšší úroveň než ženy. Zemřelé děti přicházely do krásných zahrad, kde byly opatrovány čistými ženami tak dlouho, až zapoměly na své pozemské zkušenosti a neměly strachu před novým vtělením na Zemi.

U lidu tomu bylo jinak. Ten měl zákon a mohl se prohřešit proti těmto zákonům. Zemřel-li muž z lidu, pak přišel nejdříve k bráně, kde musel odložit všechno, co se mu zdálo dobrým na něm samém. Tak byl nyní vyzkoušen a podle výsledků přišel do okresu, kde se musel učit odložit své chyby. Potom opět přišel k bráně, kde získané dobro mu bylo zase odňato a on byl poslán do nového okresu. Potom přišel konečně do zahrady, kde při vstupu mu bylo všechno dobré vráceno jako slavnostní šat. Zde se mohl zotavit a posílit a pak se směl opět inkarnovat.

Takové názory o rozličném zacházení s pánem a s lidem nemohly vésti k dobrému konci. Přesto však vím, že jsme měli mnohem méně hříchů a chyb než vy dnes...

Nyní chci vyprávět o tom, o čem nebylo nikdy pravdivých zpráv:

o zániku Atlantidy.

Všechno, co vám kdo vyprávěl až dosud o zániku Atlantidy, bylo falešné nebo jen částečně správné. Kdo by vám také mohl podati zprávu? Mezi živoucími nebylo nikoho, kdo by přežil strašlivé dění a kdo z nás byl znovu inkarnován, ten měl duchovní pásku před očima, takže o zániku nic nevěděl. Byli však vždy lidé, kteří viděli o kousek dále než své hrubohmotné okolí. Ti vyzkoumali všelicos a pak to vyzdobili vlastními výmysly a tak zkřivili správné.

Po 300 roků mluvil Jafnar a Emma-Era proti naší domýšlivosti a nafoukanosti i pýše. Varovali a hrozili, ale marně. Dokonce i já, který jako král jsem to měl vědět lépe, já jsem se bránil všem těmto chmurným proroctvím a přinutil jsem varovatele, aby mlčeli. Neviděl jsem nic zlého v tom, co oni ztracovali.

Tu přišel jednoho dne Orokun ze svého paláce na ostrově. Byl velmi vážný, ačkoliv jindy býval zpravidla velmi veselý. „Bratře“, pravil, „mám zlé sny: v naší říši není všechno tak, jak býti má. Temnota se blíží k našim světlým krajům, temnota, kterou jsme si sami vyvolali. Přemýšlejme, jak by mohli odvrátit zkázu, která nám hrozí!“ Že dokonce i můj bratr tak nazíral, přimělo mne k přemýšlení, ale nechtěl jsem ničeho vědět.

„Což tě Jafnar s Emma-Era vystrašili svými pohádkami o duchách?“, tázal jsem se tak posměšně, jak jen bylo možno. Orokun zavrtěl hlavou. „Ještě jsem o tom nemluvil s nikým mimo tebe, bratře, nepohrdej mou výstrahou! Hrůzné věci jsou pro nás vepsány ve hvězdách. Vzpomeň si jen na to, co naši staří mudrci říkali: Za jednou jedinou noc budou všichni Erarijci shlazení s povrchu Země.“

„Vykážeme tedy obry ze země. Ztratíme sice užitečné pomocníky, ale lid musí nastoupit místo nich, aby byl klid.“

„Bratře, zde se nejedná o obry!“

Ještě dlouho hovořil Orokun o všem, čeho se obával. Nenašel však u mne pochopení a smuten se vrátil domů.

V noci se mi zdálo, jako bych viděl státi vedle sebe andělskou postavu. Držela v ruku svícen se sedmkrát sedmi hořícími plameny. Dívala se smutna a pravila: „Každý plamen – jeden rok!“ Zvolna zhasela postava jeden plamen po druhém. Když zhasla všechny plameny, vhodila svícen velikým obloukem do hlubin.

Nyní jsem procitl a pozoroval bděle vše, co se dělo kolem mne. Viděl jsem, jak hluboko jsme se zapletli do své domýšlivosti a pýchy, jak jsme se jen ze zvyku tázali po Bohu, jak jsme vedli lid falešně, dávajíc se uctívat jako bozi a zabraňovali mu tak v cestě k nejvyššímu Bohu. Viděl jsem více, mnohem více! Když jsem začínal ztrácet víru v naši neomylnost a neporušenost, tu náhle vystupovaly všechny naše hříchy jeden za druhým a ukazovaly se ve své hrůzné nahotě.

Sedmkrát sedm roků nám ještě ponechala milost Boží. Mnohé se mohlo ještě v této době změnit. Ano, kdybychom byli chtěli, ale kdo chtěl?

Příštího dne jsem zavolaal Jafnara a Emma-Eru. Zatím, co můj věrný rádce měl radost, že jsem konečně dospěl k poznání, zahalila stará Emma-Era svou tvář a zaplakala: „Pozdě!“

To jsem nechápal. Hned je nutno vyprávět lidu o tom, co jsem viděl, zažil a promyslel. Pak musí být ještě možný obrat!

Šel jsem k Orokunovi, abych se s ním poradil. Souhlasil se mnou, že musíme svolat všechny Armány a ohlásit jim všechno, co víme. To se stalo. V krátké době byli všichni královští kněží shromážděni, žádostivi slyšet, proč byli voláni v tak mimořádnou dobu.

Emma-Era musela jen pro nás uspořádat důstojnou náboženskou slavnost, při níž byli i obři vyloučeni. Potom jsem vyprávěl vše, co jsem prožil. Bezmezný údiv se zmocnil všech. Vedlo se jim tak, jako zpočátku mne. Nemohli uvěřit v naše provinění a v naše hříchy. Vysvětloval jsem jim, že jim úplně rozumím, ale že noční zjev anděla mi přinesl probuzení a střízlivé poznání. „Spokojte se s tím, co jsem viděl! Anděl nemůže přece přijít ke všem pěti stům“, volal jsem zoufale.

Oni však vrtěli hlavou a pravili: „Jsme daleci toho, abychom pochybovali o tom, co náš král říká. On však musel před tím vyslechnout mnoho pochmurných proroctví a to mu ve spánku pomátló smysly“. Dokázali, že po celou dobu jejich života se nic nezměnilo na mravech a počínání Erarijců. Co bylo tak dlouho správné, bude jistě správné v budoucnosti. Lid ovšem není již takový, jako býval dříve. V tomto směru se mnohé změnilo ke zlému. Nutno požadovati ještě přísnější dodržování zákonů a zavést ještě přísnější tresty.

Tyto moudré řeči by mne téměř přivedly k tomu, abych věřil, čemu jsem v nitru věřiti chtěl. Tu však pozvedl Jafnar varovně svůj hlas. Ostatní reptali. Dosud se nestalo něco podobného, královské thingy vyzněly vždy ve slavnostním klidu. Zalekl jsem se, neboť také toto bylo zřetelným důkazem, že všechno jest již jiné než býti má.

„Má-li stařec strach, pak ho nech pykat za jeho hříchy!“ posmívalo se několik mladších Armánů. Tu předstoupila Emma-Era a s planoucím zrakem vyprávěla, jak Jafnar odmítl milost Boží, aby mohl zůstatí se svým lidem.

To učinilo dojem. Orokun navrhl, aby byly zapáleny posvátné kouře a vypouštěny holubice. Jestliže my, Erarijci jsme nevinni před zrakem Božím, pak vyletí holubice a po velikém kruhu se opět neporušeně vrátí. Všichni jsme souhlasili. Kouřové mísy byly zažehnuty a nádherný modrý kouř stoupal vzhůru k bezmračnému nebi. Jásot zavalil naše srdce. Věděli jsme, že Bůh nebyl s námi nespokojen. Nyní bylo vypuštěno sedm sněhobílých ptáků. Vyletěli s radostným máváním křídel a jejich perutě se zářivě leskly na modři oblohy. Ale... jako jedním rázem sletělo všech sedm ptáků mrtvých na zem.

Pojala nás hrůza. Ještě nikdy nestalo se nic podobného. Vykuřovadla neměla jedovatých látek a ptáci byli zdraví a svěží. Byla tedy pravda, že se Nejvyšší na nás hněvá. Nebylo nikoho v celém tom kruhu, kdo by o tom pochyboval a byli tu mnozí, kteří si chtěli zoufat. Jednalo se o to, objevit naše hříchy jeden po druhém a ke každému se pokorně přiznat.

Po tři dny trvalo toto zkoumání. Po tři dny jsme byli malí a pokorní sami před sebou a ještě menší před zrakem Božím. U mnohých to asi nebyla pravá pokora. Co se zrodilo ze strachu před tím, co přijde, platí před Bohem ještě méně než nic. My jsme však tehdy věřili, že jsme učinili vše ve svém poznání a ponižení, a nyní se jednalo o to, přivést lid na lepší cestu.

„Nemůžeme udělat nic jiného než ukázat, že to opravdu myslíme vážně“, pravil Jafnar, „musíme říci lidu, co je před námi. Musíme však také před lidem vyznat, do jakých hříchů jsme se zapletli. Musíme udělat pořádek a potom půjde lid za námi jako vždy.“

To byl návrh, který ohromil všechny téměř ještě více, než Boží soud nad holubicemi. My, bohorovní Erarijci, kteří ještě před třemi dny nemohli na sobě najít poskvrny, měli jsme se před lidem přiznat, že jsme hříšníci, jako všichni ostatní lidé, a že jsme u Boha v nemilosti?! To bylo nemožné a nikdo to nemohl od nás požadovat. Kde by zůstala poslušnost a úcta lidu?

Mimo to již dávno jsme se nechali uctívat jako bohové, u lidu jsme nic nevypravovali o Nejvyšším, aby naše vážnost nebyla poškozena. To však mělo býtí náhle jinak? Co by se stalo z víry lidu a jeho důvěry v nás? Kdybychom v budoucnu něco zařídili, zda nebudou říkat: „Kdož ví, je-li to správné, již dříve přece podváděli?“

Sotva padlo toto slovo v thingu, vyskočila Emma-Era: „Podváděli! To je to správné slovo! Podváděli jste lid, který nyní musí pro vaše hříchy s vámi do Božího soudu!“

„Odkdy hovoří ženy v královském thingu?“, bylo slyšet mladý hlas.

„Emma-Era je kněžka, nikoliv žena!“

„To je nám lhotejné, když mluví králové!“ Byla tu opět ta strašlivá nesvornost, zrozená ze strachu, že ztratíme vážnost u lidu.

Dříve než jsem tomu mohl zabrániti, opustila Emma-Era mlčky a klidně náš kruh. Již nikdy se neujala svého úřadu, neboť této noci zavolala dobrota Boží svou věrnou služebnici domů. Ale běda nám, neboť zemřela dříve, než mohla vychovat a požehnat novou Emma-Eru. Nikdy již nebylo Emma-Ery v Atlantidě.

Na okamžik zavládlo mlčení, když ctihodná kněžka opustila shromáždění. Potom však vznikla vřava, která nebyla důstojně králů. Sotva se mi podařilo zjednatí trochu klidu, hned zase zněly názory brzy pro a brzy proti Emma-Eře.

Konečně jsem je poslal všechny do jejich obydlí, která pro takové příležitosti byla zřízena poblíž

místa sněmu. Příštího dne jsme chtěli v klidu pokračovati v dalších poradách.

Následujícího jitra jsem musel sám vésti slavnost a královskému sněmu oznámit smrt kněžky. Bylo to nové znamení Boží nemilosti. Všichni to uznávali, ale nechtěli se pokorit před lidem. Porady trvaly ještě dalších pět dní a konečně bylo rozhodnuto, že bude lidu sděleno, že nemilost Boží stojí nad Atlantidou. Každý Armán to měl oznámit ve své říši a každý kněz ve svém městě. Lid se musí polepšit a také my, Erarijci odložíme své hříchy, pokud nějaké máme. Zákony budou od nynějška prováděny s železnou přísností. Nikdo, kdo přestoupí zákon, nebude trpěn v Atlantidě. O královském thingu při zimním slunovratu budeme již moci podávat zprávy o pokroku. Mezi sebou jsme to minili opravdu vážně s napravením svých vlastních chyb.

Řeči, nic než řeči! Hořkost ve mně stoupá, když nyní opakuji tato slova. Jak měl Bůh míti trpělivost s lidmi, které po tisíce roků zahrnoval milostí, a kterým nyní chyběla naprosto veškerá pokora?

Královský sněm byl ukončen. Lid se divil, co přimělo 500 Armánů, neboť tolik nás bylo, aby se sešli v tak neobvyklou dobu. Lid mohl počkat. Nejdříve museli dostat vysvětlení Erarijci.

Všechno šlo obvyklou cestou. Každý Armán zpravil své kněze, každý své Erarijce. A jak tomu bylo u Armánů, tak se to opakovalo i u kněží a pak i u Erarijců. Zprvu nechtěl nikdo věřit. Pomalu se dali přesvědčit a pak se hledala vina u lidu, jenom ne u sebe!

Tak daleko to došlo až k nejvyššímu královskému thingu. Uplynulo šest drahocenných měsíců. Armáni nahlédli, že poučení lidu nemůže být ponecháno kněžím. Pokud tito lidé nepřesvědčili davy Erarijců, nedalo se vůbec nic očekávat od lidu.

Měl jsem nyní vydati vyhlášku pro celý národ, kterou měl každý Armán ve své říši ohlásit lidu. Po celé dny jsme se radili, jak bychom toto oznámení vypracovali, aniž bychom si při tom nějak zadali. Konečně byly runy vyryty a obtahy vyhotoveny. Hluboce se vryla v mou duši tato vyhláška, pro kterou jsem tolik vytrpěl. Zněla:

„Lidé Atlantidy! Bohové se na vás hněvají. Překračujete zákony! Každý pátrej, kde jsi pochybil a zanech svých chyb. Jestliže se v krátkém čase úplně nepolepšíte, sešlou na vás bohové soud, jakého svět dosud nezažil. Strhnete do záhuby s sebou také Erarijce a své Armány!“

Bylo to strašlivé překroucení všech skutečností, kterému jsem propůjčil své jméno. V nitru jsem věděl, že je to nesprávné, ale domníval jsem se, že nyní, když jsem podnikl jakýsi krok, bude se moci další provést snáze.

V lidu nevzbudila vyhláška dojem. Ani to, že byly zákony přísněji prováděny, se lidí téměř nedotklo.

Uplynul rok, aniž se navenek co změnilo, byť jen to nejmenší. Pouze my, Armáni, jsme své postavení k Bohu nesmírně zhoršili. Leč to jsme si nepřiznávali. Před mým duchem se objevil již zhaslý plamen, již jen čtyřicet osm let!

Dalších šest let přešlo stejným způsobem a lidé si téměř zvykli na stav vnitřního neklidu a úzkosti, když tu nám oznámili věštcí, že Měsíc je mnohem větší než býval dříve. Pozorovali to již během posledních let, ale domnívali se, že je to klam, a že Měsíc přece nemůže růst. Nyní však náhle věděli a viděli, že je Měsíc skutečně větší a že vypadá velmi hrozivě. Mělo to být opět znamení Boží?

Rozhodl jsem se říci lidem jen tolik pravdy, kolik jsem se domníval sobě zodpovědět. Nechal jsem tedy rozhlásit, že anděl mi ve snu oznámil nelibost Boží nad lidem Atlantidy. Pak jsem podal zprávu o Božím soudu a smrti holubic. Ovšem neřekl jsem, že Bůh je nespokojen s Armány, nýbrž s lidem Atlantidy! Nakonec jsem poukázal na zvětšující se Měsíc. Toto ovšem mělo úspěch, ale úplně neočekávaný. Lid bědoval úzkostí a činil pokání, ale jen několik dní. Pak začal hledat příčinu dění. A právě tak, jako my ostatní, ji také nehledal u sebe.

„Erarijci nejsou již takoví, jako bývali dříve. Utlačují nás, zacházejí s námi špatně, hřeší!“ A Erarijci dostali strach před množstvím lidu a snažili se obhájit: „Pohleďte na Armány, my děláme jen to, co oni nám ukazují svým příkladem!“

Neuplynul ještě ani měsíc a lid Atlantidy všech stavů stál proti sobě. Bývali jsme národem míru a svornosti, nebyla to ovšem Bohem chtěná svornost, nýbrž spočívala na potlačení jedné části lidstva částí druhou. Ale bylo možno vždy žít v míru a do té doby jsme také nic jiného nechtěli.

Nyní nastaly nepokoje. Náhle povstali mezi lidmi štváči, kteří nabývali důvěry. Kdybychom pokorně přiznali své chyby, a společně s lidmi prosili o smilování Boží, byli bychom na tom lépe než nyní, když celá ohromná masa se bouřila proti nám a připisovala nám vinu.

Ted' již bylo pozdě přiznat se. Museli jsme se snažit zachovat klid neúprosnou pěstí. Měli nám pomoci obři. Ano, ale kde byli obři? Napadlo nás, že jsme je již dávno neviděli. Ve svých starostech jsme dávno zapomněli na své pomocníky. Dal jsem prohledat celou říši za pomoci draků, aby hledali obry, ale marně.

Pak jednoho dne přišel ke mně Orokun a sdělil mi, že mu jeho bytostní vyprávěli, jak asi před dvěma měsíci dostali od svého vůdce z bytostné úrovně rozkaz opustit Atlantidu. Měli využít svých sil jinde, neboť naše říše je zasvěcena zkáze.

Nyní jsme museli sami se vyzbrojit proti lidu, což se před tím nikdy nestalo. Mnoho krve teklo v té hrůzné době, která předcházela zániku. Konečně byl zjednan znovu v říši klid, ale byl to klid vyčerpání a bledého strachu.

Nikdo již nemohl popřít, že se Měsíc již hrůzně zvětšil jen proto, že se blíží krok za krokem k Zemi. Naši věštci již dovedli vypočítat, kdy se srazí s naší Zemí.

Blížkost Měsíce působila přímo hrůzně na naše těla. Mnozí lidé onemocněli, propukly nákazy a strašlivé duševní choroby, které působily nakažlivě a s velikou rychlostí se šířily. Nepomáhalo ani vkládání rukou kněží ani léčivé nápoje. Všude zmírali lidé. Z naší lhůty uplynula více než polovina. Nemohl jsem to dále snášet. Necht' dělají Armáni to, co mohou zodpovědět před Bohem. Já jsem si však svolal lid nejbližších okresů a přiznal jim bezohledně svou chybu a vinu. Co jsem si od toho sliboval? Dnes to již nevím, snad jsem si toho tehdy nebyl jasně vědom. Rozhodně se však stalo cosi jiného, než jsem očekával. Lid reptal a křičel:

„To je Bůh, který vyznává své chyby a viny? Co to má znamenat? To je přece úplně nemožné. Jistě to je nějaká léčka, aby lid byl povzbuzen k vyznání svých skrytých hříchů. Ne, tak hloupi nejsme! Tato léčka byla nastražena nadarmo!“

Armáni se na mne hněvali. Nyní jsem snížil a zneuctil hodnost nejvyššího krále, aniž jsem docílil nejmenšího úspěchu. Chtěl jsem složit korunu, ale oni mi to nedovolili. Kam se kdo podíval, všude samý zmatek a neklid. Nikdo nevěřil druhému. Orokun již ke mně nepřicházel.

Teprve později jsem se dozvěděl, že jeho věrní bytostní ho drželi v paláci v zajetí, aby nepřišel v našich bouřích k úrazu. On zaséval lásku a důvěru, a proto sklízel ovoce svého jednání. Také jsem miloval svůj lid, ale na prvním místě sama sebe. To byl můj největší hřích. Jafnar mi stál věrně po boku, byl však bezmocný, aby zažehnal to, co naše vlastní jednání přivedilo.

Každý sedmý den mluvili kněží k lidu. Napomínali a zapřísahávali, aby opustili zlé cesty, neboť zkáza se nezadržitelně blíží.

Konečně se masa lidu nemohla již uzavírat názorům poznání, že se skutečně něco strašlivého nad námi stahuje. Což to nevypadalo, jako by se slunce zatemnilo? Také počasí se změnilo, bylo chladněji, mnoho přšelo a v hlubinách země to dunělo a hřmělo. Ano, bylo tomu skutečně tak, jak kněží říkali: „Atlantida je zasvěcena zkáze!“

Část lidí neopouštěla již ve dne ani v noci posvátná místa. Žalobně tu úpěli a volali k bohům. Jestliže mne viděli, tu jejich prosící ruce téměř strhávaly šaty z mého těla.

Většina lidí však nechtěla nic vědět o nářku a bédování. „Musíme-li přece zahynout, tu budeme nejdříve ještě užívat života!“

Propukla taková touha po požitcích, jakou svět nikdy předtím neviděl a jakou nikdy potom neprožil. Co jste vy viděli u svých soukmenovců, bylo jen dětskou hříčkou proti tomu, co musela vidět

Atlantida.

Nebylo neřesti, která by se byla nerozšířila. Nebylo již dbáno zákonů, každý si vzal, po čem toužil. Nikoho nebylo možno volat k odpovědnosti. Množství Erarijců se ovšem stavělo proti tomuto kalnému proudu, ale v jejich radách nebylo jednoty, nebylo důvěry k vůdcům a nebylo přesvědčení, že by tato snaha měla nějaký účinek. Temné zoufalství se vplížilo do našich dosud tak hrdých řad.

A Měsíc se blížil stále víc a více, slunce bylo kalnější a země duněla víc než předtím.

Přešlo čtyřicet dva roků a jen o něco více než sedm let byla lhůta před námi. Mnozí z nás nepovažovali tuto lhůtu za milost, nýbrž za zostření trestu. „Má-li to přece jednou nastat, proč je tu třeba na tuto nevyhnutelnost čekat tak dlouho? Kéž by již přišlo zničení!“

Vím, že ve snaze pomoci lidu, jsem směl odpykati tak mnohou vinu, ale toto pokání bylo nepopsatelně těžké.

Jedné noci duněla země silněji než obvykle. Zvykli jsme si na toto dunění během poslední doby. Podivný kouř naplňoval zemi i vzduch. Vyběhli jsme z obydlí. V dáli se objevila na nebi červená záře jako od mohutného ohně. Zář byla silnější a silnější.

Nyní jsem také věděl příčinu: obě naše nejvyšší hory v blízkosti našeho hlavního města chrlily oheň a kamení a ničily všechno v dalekém okruhu země. Také jedna z hor uprostřed moře začala hořet v jedné nejbližší noci. A ze všech stran přicházely i z jiných říší tytéž zprávy.

Co mohlo ještě přijít? Až do zániku Atlantidy nezastavily hory činnost a čas od času se dostavovaly ještě zátopy. Zdálo se, jako by nezadržitelně se blížící Měsíc přitahoval vodu, která se k němu zvedala jako mořský příliv. Ještě tři léta, ještě dvě léta lhůty.

V našich údolích již nerostlo obilí ani tráva, všechno shnilo. Dobytek neměl potravy a umíral slabostí. Co jsme měli jíst? Hladověli jsme. Ryby zmizely z moře a ptáci padali mrtví k zemi. Draci postrádali potravu jako my všichni, ale ti si dovedli pomoci. Loupili lidi, nejraději ženy i děti. Chtěl-li jim v tom někdo zabránit, plivali oheň a zapalovali obydlí a svým ohromným ocasem drtili útočníka. Domnívám se, že i mnozí soukmenovci to dělali jako tito draci a svůj hlad utišovali jako oni.

Poslední rok započal... Budeme žít až do konce roku nebo nastane zánik dříve? Naši věštcí říkali, že jen několik měsíců nás dělí od chvíle zkázy a srážky s Měsícem.

Lid odpočíval, zuřil a užíval dále! Nebylo již zastavení. Posvátná místa již osaměla. Také ti, kteří zde v úzkosti a strachu prosili Boha, aniž byli vyslyšeni, již nepřicházeli. Snad směli zemřít dříve, než celá hrůza propukla.

A pak přišel den, kdy se Měsíc řítí k Zemi strašlivou rychlostí. Byl ohnivě rudý a nesmírně veliký. Byl to vůbec ještě Měsíc? Nebyla to ještě nějaká jiná hvězda? Všichni byli zachvázeni hrůzou. Teď to musí přijít? V tomto okamžiku!

Na okamžik se zdálo, jako by se zachvěla celá Země, jako bychom všichni vletěli do žhavého proudu a pak... to přišlo. Touž rychlostí se vzdaloval Měsíc a bylo možno pozorovat, jak se vzdálenost mezi ním a námi zvětšuje.

Jásavý, neslýchaný křik stoupal vzhůru k nebi! Lidé stáli dosud v hrůzném mlčení jako přikování na svých místech a teď křepčili v divoké radosti. Zachránění! Zachránění! Nebude zánik! Všichni to špatně vykládali! Kněží lhali! Žijeme ještě a Měsíc je pryč a všechno ostatní se rychle zlepšilo!!! Tráva opět vypučí jako potravina pro lidi a zvířata! Budeme moci ukojiti svůj hlad. Opět zavládne v Atlantidě klid.

Všichni křičeli divoce jeden přes druhého a pokřik lidí téměř přehlušil hukot ozývající se v nitru země. Vody se zvedaly, jakoby se chtěly vrhnout na Měsíc a Země, na které jsme stáli, začala klesat. Ne, to nebyl klam! Pevná země nezadržitelně klesala. Tam na břehu moře odplavovaly již vlny celé řady domů.

Pokřik lidí náhle umlkl. Výkřiky radosti se změnily ve výkřiky zoufalství a hrůzy. Dav se dal do

pohybu. Všechno se hnalo k horám. Bylo to však marné. Na nejvyšší hory jsme nemohli vystoupit, protože hořely, ale také jejich vrcholky by nás nemohly zachránit, neboť i ony klesaly s veškerou zemí.

Nyní nastala ještě bouře a nebe bylo temně černé. Blesky šlehaly všemi směry. Potom začaly padat kroupy ve velikých kusech a zraňovaly lidi i zvířata...

Den a noc trvala tato hrůza a pak Atlantis – hrdá, nádherná Atlantis se ponořila na tisíciletí! ----

Byl jsem jedním z posledních, kteří se utopili, jako za trest za svou zbabělost jsem musel nejdříve vidět zánik celého okolí, nejsa schopen, abych někomu nějak pomohl...

Každý přišel o život tam, kde právě stál, ani jedna rodina nebyla pohromadě. Každý se snažil, aby se zachránil a každý musel vytrpět hrůznou noc a smrt osamocen. Ušetřen nebyl nikdo. Ani jediný z obyvatelů Atlantidy se nezachránil živ z těchto hrůz.----

---

Lidstvo dneška! Slyš hlas jednoho, který nebyl lepší, než jsi ty! Tak jako my jsme zašli, musíte také vy zahynout v hrůzách a úzkostech, nebudete-li ještě v poslední hodině chtít slyšet... Tak jako my, jdete i vy vstříc zkáze ve spravedlivém soudu... ale vy to máte lepší než my. Máte zde na Zemi Imanuele, živoucí vůli Boží, vážného Syna Božího ve svém středu! On je vaším útočištěm, vaší silou, vaší pomocí! Děkujte svému Bohu za tolik milosti!

Tak k vám volá Ororun, poslední král Atlantidy!

Styky Titanů, obyvatelů Atlantidy s bytostnými obry svědčí o tom, že svým druhem byli těmto bytostným blíže. Vysoké stáří vyžaduje také jiné utváření těl než je tomu u dnešních pozemských lidí. Těla tehdy byly méně hutná a byla proto lehčí, přístupná všemu napomáhajícímu záření.

Příčiny tohoto druhu byly v jiné dráze Země, která byla blíže prastvoření než je dnešní, poněvadž Země nebyla ještě tolik zatížena temnotami jako nyní. Teprve stále se zhoršující chtění lidí tlačilo koloběh Země víc a více dolů. Tím se stávalo všechno v ní a na ní hutnější a těžší a méně přístupné povzbuzujícím proudům z prastvoření. Koloběh se zvolňoval samozřejmě v přibývajícím tíži, čímž také pojem roku obsahoval stále delší dobu.

Ororun skončil. Světlo zjasnilo jeho postavu, která se stala lehčí a po tomto vyznání v radostném díky zvedla na pozdrav své ruce a zmizela, vznášejíc se vzhůru do země, sluncem ozářené...

Uvolněn... vykoupěn!

A pevným krokem se blížil Hualkar, velký král říše Inků, aby vyprávěl o sobě a o své zemi...
